

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ถ้าเปรียบเทียบจำนวนข้อมูลกับ แนน้อย บุญเนตร (2529) ซึ่งทำการศึกษา เรื่องสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน เช่นเดียวกันจะพบว่า ศึกษาคำสแลงจำนวนน้อยกว่า แต่ในการศึกษาครั้งนี้ได้มีการกำหนดขอบเขตและ แหล่งที่มาอย่างชัดเจนกว่าว่าเป็นหนังสือพิมพ์รายวันประเภทใดและเป็นคอลัมน์ประเภทใด โดยได้เลือกหนังสือพิมพ์ที่ดึงดูดความนิยมด้วยการใช้สแลงควบคู่ไปเสมอกับการเขียน แสดงทรรศนะต่าง ๆ ในคอลัมน์ซึ่งมีอัตราการลงพิมพ์อย่างสม่ำเสมอ เพื่อต้องการศึกษาว่าผู้เขียนทำอย่างไรจึงสามารถจะ “ผลิต” คำสแลงเพื่อใช้ในคอลัมน์ที่ลงพิมพ์อย่างสม่ำเสมอได้อยู่ตลอดเวลา

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์จะดูว่าแม้ผู้ “ผลิต” คำสแลงเหล่านี้จะบอก เป็นวาจาไม่ได้อย่างชัดเจนจนเป็นกฎเกณฑ์ว่า เขามีวิธีสร้างคำสแลงขึ้นมาอย่างไร แต่จากข้อมูลที่รวบรวมนี้ก็มักจะนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปได้ ซึ่งเมื่อศึกษาวินิจฉัยข้อมูลทั้งหมดแล้วก็พบว่า เป็นไปดังที่คิดไว้ในสมมุติฐานของการวิจัยว่าสแลงมีวิธีการสร้างที่เป็นระบบดังที่กล่าวไว้ในท้ายบทที่ 3 โดยอาจจะนำมาสรุปรวบยอดได้อีกชั้นหนึ่งว่า คำสแลงนั้นเกิดขึ้นทุกครั้งที่มีความ “สะดุด” (incongruence) ขึ้นในข้อความ ความ “สะดุด” นี้มีลักษณะเฉพาะคือทำให้เกิดความหมายที่มีสีล้นขึ้น มีชีวิตชีวา และมีพลังภาษา นั่นก็คือนอกจากการถ่ายทอดสาระและเนื้อหาแล้วสแลงยังมีวัตถุประสงค์สำคัญอยู่เสมอในการสร้างอารมณ์ให้เกิดขึ้น

ความ “สะดุด” ที่ว่านี้อาจจะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ โดยกลวิธีของการใช้คำปกติที่มีอยู่ในภาษาให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับบริบท ซึ่งทำให้ผู้ฟังรู้สึก “สะดุด” และจำเป็นต้องตีความใหม่ ตัวอย่างเช่น “ได้มี...อัดเสียงที่สมัครต่อว่าสีเขียวลับหลัง” ความหมายของคำว่า “สีเขียว” ในภาษาปกติหมายถึง “น. ลักษณะของแสงสว่างปรากฏแก่ตาให้เห็น สีเช่นใบไม้สด” แต่ความ-

หมายคามปริบท หมายถึง "น. ทหาร" จึงเห็นได้ว่าในปริบทนี้มีการ เปลี่ยนความหมายไปจากความหมายปกติทั่วไป เพื่อให้เกิดความ "สะดุด" ขึ้น กลวิธีนี้ทำให้เกิดคำสแลงไม่แท้ หรือ คำสแลงชั่วคราวขึ้น

ความ "สะดุด" นี้ นอกจากจะเกิดจากปฏิสัมพันธ์กับปริบทแล้วยังอาจจะเกิดจากรูปคำเองก็ได้ นั่นก็คือคำสแลงที่เพียงแต่เห็นรูปคำผู้อ่านก็จะ "สะดุด" ความรู้สึก และสามารถจับความหมายเชิงสแลงได้ทันทีโดยไม่ต้องพึ่งปริบท วิธีการในการสร้างรูปคำสแลงแท้นั้นนี้อาจจะสรุปได้เป็น 6 วิธีใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธีในคำในภาษามาตรฐาน
2. การพวนคำ
3. การยืมคำ
4. การกำหนดคำให้มีเสียง เลียน เสียงธรรมชาติ
5. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วย เสียง
6. การประสมคำขึ้นใหม่

4.2 ข้อเสนอแนะ

แม้ว่าคำสแลงจะเป็นคำที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และมีกลุ่มต่อต้านการใช้คำสแลงอยู่เสมอ แต่คำสแลงก็เป็นปรากฏการณ์ทางภาษาที่น่าสนใจมาก เพราะไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็จะมีคำสแลงอยู่เสมอ และแม้ว่าคำสแลงจะมีระยะเวลาการใช้ไม่นาน แต่ก็มีการเกิดคำสแลงใหม่เกิดขึ้นทดแทนอยู่ตลอดเวลา การศึกษาเรื่องคำสแลงจึงควรจะได้มีการค้นคว้าเพิ่มเติมต่อไปอีกหลายหัวข้อดังต่อไปนี้

4.2.1 การศึกษา เปรียบเทียบคำสแลงในกลุ่มต่างๆ กัน เช่น กลุ่มเพศ กลุ่มอายุ และกลุ่มอาชีพที่แตกต่างกัน

4.2.2 การศึกษา เปรียบเทียบคำสแลงในช่วง เวลาที่ต่างกัน เช่น สมัยต้นรัตนโกสินทร์กับสมัยปัจจุบัน

4.2.3 การศึกษาประวัติความเป็นมา เปลี่ยนแปลงของคำสแลงที่กลายมาเป็นคำในภาษามาตรฐาน

4.2.4 การศึกษาที่มาหรือประวัติของคำสแลง แม้ว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะมีได้มุ่งศึกษาที่มาของคำ แต่ก็พบว่า มีการนำคำบางกลุ่มมาใช้จนสังเกตเห็นได้ เช่น คำจากวงการก๊องซ่า ได้แก่ ชองสตาร์ท เค้นฟูตเวิร์ค แย็บ ลูกเฉย ลูกเดียว ลูกอีก ลูกอี๊ด หมัดอัฟเปอร์คัท เป็นต้น